

Splnený olympijský sen

Rodáčka z Topolčian sa stolnému tenisu venuje od svojich šiestich rokov, vzorom pri jej úplnom začiatku kariéry bol starší brat Michal. Jej domovským klubom sa stal ŠKST Topolčany, kde sa jej venoval najmä tréner Dušan Michalka. Počas svojej mládežníckej kariéry absolvovala celkovo osem európskych šampionátov mládeže, z toho päťkrát v kategórii kadetiek a trikrát medzi juniorkami. Získala na nich spolu 11 medailí, z toho štyri zlaté, dve strieborné a päť bronzových. Ako osemnásťročná odišla z Topolčian do Nemecka. Postupne hrávala v nemeckých kluboch Hannover 96 (jeden rok), Tusem Essen (šesť rokov) a v súčasnosti je prvú sezónu hráčkou francúzskeho Grand Quevilly. Je sedemnásobnou majsterkou Slovenska vo dvojhre, okrem toho získala päť titulov vo štvorhre a deväť titulov v zmiešanej štvorhre. Jej najväčšími úspechmi sú osemfinále na MS a strieborná medaila na ME v zmiešanej štvorhre (s L. Pištejom) z roku 2013. Najlepšia slovenská stolná tenistka, účastníčka olympijských hier 2016 v Riu de Janeiro a aktuálne historicky prvá slovenská hráčka medzi najlepšími ôsmymi pármí sveta (s Českou Matelovou) na prestížnom turnaji Grand Finals 2017 **Barbora Balázová**.

Vieš, že si slovenskou jednotkou bez prerušenia od roku 2011?

Určite ma to veľmi teší, pretože je za tým veľmi veľa tvrdej práce a odriekania. Teší ma hlavne výhra na tohtoročnom slovenskom šampionáte, kde som hrala po dvoch rokoch absencie a po návrate kvôli zraneniu a stratila som iba jeden set...

Narodila si sa v Topolčanoch, ktoré boli a sú na Slovensku známe ako stolnotenisové mesto. Vnímala si to v detstve aj ty?

Samozrejme. Bola tam veľmi veľká základňa najmä dievčat, a teda aj veľká konkurencia. Možno aj to bol jeden z dôvodov, prečo ma to tak „chytilo“ a chcela som byť najlepšia.

Čo všetko malo vplyv na to, že budeš profesionálnou stolnou tenistkou?

Moji rodičia ako mladí tiež športovali a viedli mňa aj mojich dvoch bratov od malička k športu. Myslím si teda, že najväčší vplyv a zásluhu na mojej stolnotenisovej kariére mali najmä moji rodičia a potom tréner Dušan Michalka.

So svojimi súčasnými tímovými spoluhráčmi z francúzskeho klubu Grand Quevilly

Neuvažovala si aj o inej športovej kariére ako je stolnotenisová?

Nie, nikdy, v tomto smere som mala od začiatku jasno.

Ktorý z tvojich mládežníckych hráčskych úspechov si ceníš najviac?

Všetky majú určite cenné miesto v mojom srdci, ale asi tie najhlavnejšie sú pre mňa úspechy na ME, a to dvakrát zlato v štvorhre so Sabine Winter a dvakrát s Ritou Pesotskou, potom striebro v dvojhre medzi kadetkami a bronz medzi juniorkami.

V roku 2010 si ako osemnásťročná odišla za stolným tenisom do Nemecka. Na ktorú z tvojich dvoch nemeckých zastávok si spomínaš radšej?

Určite na Tusem Essen, keďže som tam strávila krásnych šesť sezón. Ľudia v klube boli pre mňa ako rodina a v ťažších chvíľach ma vždy dokázali podržať.

Doteraz je tvojím najväčším úspechom zo šampionátov medzi dospelými strieborná medaila v zmiešanej štvorhre s Ľubom Pištejom z roku 2013. Nebola si napriek tomu sklamaná, že po vyrovnanom finálovom zápase bolo z toho nakoniec „len“ striebro?

Prvé pocity sú, myslím, že vždy po prehratom finálovom zápase, miernym sklamaním. Dali sme však do toho všetko a nemáme si čo vyčítať. Niekedy treba uznať, že súper je v danom zápase lepší.

V minulom roku si sa stala historicky prvou slovenskou účastníčkou na prestížnom turnaji Grand Finals pre najlepších stolných tenistov sveta? Aký je to pocit?

Pocit je to úžasný, keďže to bol jeden z našich snov a cieľov spoločne s mojou partnerkou zo štvorhry Hankou Matelovou. Hlavne po tom, ako som sa zranila, je to viac-menej zázrak, že sa nám to podarilo práve minulý rok.

Čo považuješ doteraz za svoj najcennejší úspech – striebro z majstrovstiev Európy, účasť na olympijských hrách či účasť na Grand Finals?

Všetky sú pre mňa významné, ale najcennejšia je určite účasť na olympijských hrách, pretože to bol môj splnený detský sen.

Ako vzniklo spojenie s tvojím aktuálnym francúzskym klubom Grand Quevilly?

Keďže činnosť môjho bývalého klubu Tusem Essen sa kvôli finančným dôvodom skončila, musela som sa porozhliadnuť po inom klube. A tiež som cítila, že po siedmich rokoch v Nemecku potrebujem zmenu.

Viem, že je to ešte ďaleko, ale napriek tomu, máš už nejaké predstavy o svojom živote po skončení hráčskej kariéry?

Mojím cieľom sú momentálne olympijské hry v japonskom Tokiu v roku 2020. A čo sa týka obdobia po skončení hráčskej kariéry, myslím si, že by som si samu seba v bu-

Juniorské majsterky Európy (so Sabine Winter)

dúcnosti vedela predstaviť aj ako trénerku. Pokiaľ ide o súkromný život, určite by som sa jedného dňa chcela stať aj matkou.☺

Ženský stolný tenis na Slovensku nie je v súčasnosti aj v porovnaní s okolitými krajinami na takej úrovni, akú by sme si všetci predstavovali. Čo by sa podľa teba malo udiť, aby sa to v budúcnosti zmenilo?

Myslím si, že počas posledného roka sa veľa vecí zmenilo. Zväz investuje viac finančných prostriedkov do hráčov. Hlavné mládež má možnosť odohrať viac turnajov a má vytvorené lepšie tréningové príležitosti. Myslím si tiež, že máme celkom nádejnú generáciu junioriek. Tu by som určite podčiarkla výsledky Tatiany Kukuľkovej, ktorá sa prebojovala na olympijské hry mládeže a určite má právom aj miesto v ženskej reprezentácii SR.

Čo by si poradila malým stolným tenistkám, ktoré sa chcú stať „novou“ Barbora Balázovou?

V prvom rade, každý z nás je iný a jedinečný. Tvrdou drinou, poctivým tréningom a disciplínou je však možné čokoľvek. Keď človek naozaj chce, vie dosiahnuť to, čo si zaumieni. Aj zo svojej skúsenosti viem, že sny sa plnia, keď pre ne človek obetuje aj kus seba.

● zhovárал sa: Tibor Kollár

● foto: archív Barbory Balázovej a SSTZ

Úspešný česko-slovenský pár (s Hanou Matelovou)

